

РЕШЕНИЕ

№ 5586

гр. София, 16.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 18.09.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Деница Митрова

ЧЛЕНОВЕ: Диляна Николова

Снежанка Кьосева

при участието на секретаря Светла Гечева и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **5340** по описа за **2020** година докладвано от съдия Диляна Николова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

С Решение от 05.02.2020г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 21-ви състав по НАХД № 5192/2019г. е отменено Наказателно постановление № Р-10-144/21.02.2019г., издадено от заместник-председателя на Комисията за финансов надзор /КФН/, ръководещ Управление „Застрахователен надзор“, с което на ЗД [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 1000 лева за нарушение на т.3 от Решение № 1600-ГФ/20.12.2017г. на КФН във вр. с чл.555, ал.1, изр.1-во, вр. чл.520, ал.1 от Кодекса за застраховането /КЗ/.

Срещу решението е подадена касационна жалба от административнонаказващия орган чрез пълномощника му юрк.С. като с доводи за неправилно приложение на закона се моли за отмяната му и вместо това постановяване на решение, с което наказателното постановление /НП/ се потвърди като законосъобразно издадено. На първо място неправилен бил изводът на съда за неправилно определена квалификация на нарушението. В процесното НП изрично било посочено, че е нарушена т.3 от Решение № 1600-ГФ/20.12.2017г. на КФН във вр. с чл.555, ал.1, изр.1-во, вр. чл.520, ал.1 КЗ, което кореспондира с описаната фактическа обстановка в АУАН и НП. На следващо място неправилно съдът приел,

че нередовността в акта не може да бъде поправена по реда на чл.53, ал.2 ЗАНН. Не било нарушено правото на защита на санкционираното лице, тъй като Решение № 1600-ГФ/20.12.2017г. било обнародвано в ДВ, бр.5/2018г. В този смисъл дружеството е било длъжно да знае, че размерът на вноската по задължителната застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите за м.март 2018г. към Фонда за незастраховани МПС се определя при спазване на посоченото решение. Мотивира се и немаловажност на процесното нарушение. Претендира се присъждането на юрисконсултско възнаграждение. В съдебно заседание изложеното в касационната жалба и направеното с нея искане се поддържат чрез юрк.С..

Ответникът по касационното оспорване, редовно и своевременно призован, не се представлява в съдебно заседание, не ангажира становище по жалбата.

Участващият по делото прокурор от Софийска градска прокуратура дава заключение за основателност на касационната жалба, а обжалваното решение намира за неправилно и незаконосъобразно.

Административен съд София-град, IX-ти касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение и обсъди, както наведените с касационната жалба основания, така и тези по чл.218, ал.2 АПК, намира следното:

Касационната жалба е допустима, като постъпила в законоустановения срок, подадена от лице – страна в производството и против акт, подлежащ на касационно оспорване.

Разгледана по същество касационната жалба е основателна.

За да постанови решението си въззивната инстанция е приела за установена следната фактическа обстановка:

На 16.08.2018г. Гаранционният фонд уведоми КФН, че ЗД [фирма] към 13.08.2018г. има неизплатена вноска за месец март същата година по чл.520 КЗ за сключени застрахователни полици по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите и „злополука“ на пътниците към Фонда за незастраховани МПС на ГФ. От общо дължимата сума 508 377,79 лева дружеството било изплатило сумата от 100 000 лева. От КФН изискали доказателства от дружеството, че е изплатило изцяло сумата за вноската за март 2018г. за сключени застрахователни полици по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите и „злополука“ на пътниците към Фонда за незастраховани МПС на ГФ. На 10.08, 13.08, 21.08 и 22.08.2018г. дружеството изплатило остатъка от дължимата сума, ведно с начислените лихви, определени с решение на УС на ГФ от 14.08.2018г. Съставен бил АУАН № Р-06-1140/01.10.2018г. за извършено нарушение на т.3 от Решение № 844-ГФ/09.12.2016г. на КФН във връзка с чл.555, ал.1, изречение първо вр. с чл.520, ал.1 КЗ.

Въз основа на така установената фактическа обстановка, решаващият съд е приел, че безспорно застрахователното дружество е извършило вмененото му нарушение, но АНО е допуснал грешка при правната му квалификация. Съображенията за това са, че съгласно чл.521, ал.1, т.1 КЗ Гаранционният фонд създава и управлява „Фонд за незастраховани МПС“, в който се акумулират средства и от вноски на застрахователите, определени въз основа на сключените задължителни застраховки „Злополука“ на пътниците и „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, включително граничните застраховки. Чл.55, ал.1, изречение първо КЗ делегира на КФН правомощието със свое решение да определя размера на тези вноски. В резултат на тази законова делегация КФН приела Решение № 1600-ГФ/20.12.2017г., съгласно т.1.1 от което КФН е определила размера на вноската на застрахователите по

„Гражданска отговорност“ на автомобилистите, включително граничните застраховки на 10,00 лева за всяко МПС, във връзка с ползването на което е сключена застраховката. В т.2 от решението по отношение на застраховка „Злополука“ на пътниците е определена вноската от 0,15 лева за всяко място без мястото на водача. Периодичността на вноската е до 10-то число на втория месец, следващ месеца, през който са сключени посочените видове застраховки. Следователно за месец март 2018г. срокът е бил до 10.05.2018г. В конкретния случай обаче, в АУАН било посочено, че е нарушена т.3 от Решение № 844-ГФ/09.12.2016г. на КФН във връзка с чл.555, ал.1, изречение първо вр. с чл.520, ал.1 КЗ, а в НП било посочено, че е нарушена т.3 от Решение № 1600-ГФ/20.12.2017г. на КФН. Според съда обстоятелството, че и двете решения регламентират идентични задължения и срокове за изпълнението им за поднадзорните лица не може да санира допуснатото нарушение на материалния закон. Коригирането на нарушения подзаконов нормативен акт с посочването на приложимото за вноските за 2018 година решение на КФН едва в издаденото НП е приел, че е в нарушение изискването на чл.57, ал.1, т.6 ЗАНН и чл.42, т.5 ЗАНН, още повече, че в т.1 от Решение № 1600-ГФ/20.12.2017г. на КФН е определена вноската в размер на 10,00 лева за МПС, във връзка с ползването на което е сключена застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, включително граничните застраховки, докато в цитираното в АУАН и НП Решение № 844-ГФ/09.12.2016г. тази вноската е 12,00 лева.

Решението е неправилно.

Принципът на законоустановеност на административното наказание е несъвместим с неточности и грешки в квалификацията на административното нарушение, доколкото има за последица прилагането на незаконни административни санкции. Квалификацията на административното нарушение е подвеждането на фактическия състав на нарушението /деянието с неговите фактически белези/ под съответно нарушената административнонаказателна норма. Неточната квалификация на нарушението в акта за установяването му е без правно значение, ако нарушената правна норма е правилно посочена в наказателното постановление. Това е видно от правомощието на наказващия орган по чл.53, ал.2 ЗАНН да издаде наказателно постановление и при допуснатата нередовност в акта, стига да е установено по безспорен начин извършването на нарушението, самоличността на нарушителя и неговата вина.

В настоящия случай неизпълнението от страна на застрахователното дружество на задължението му в срок до 10.05.2018г. вкл. да изплати вноската за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите за м.март 2018г. към Фонда за незастраховани МПС навсякъде в съставения АУАН е квалифицирано като нарушение на т.3 от Решение № 844-ГФ/09.12.2016г. на КФН във вр. с чл.555, ал.1, изр.1-во КЗ във вр. с чл.520, ал.1 КЗ. Така дадената за нарушението правна квалификация не съответства на фактическата обстановка, тъй като макар да регламентират идентични задължения двете решения на КФН касаят различен период от време, различен е и размера на вноската, както правилно е посочил районният съд. Безспорно погрешната правна квалификация на нарушението представлява порок на акта, който обаче може да бъде поправен по реда на чл.53, ал.2 ЗАНН от АНО преди издаване на НП. Възползвайки се от предоставеното му от закона правомощие, в издаденото от него НП АНО е посочил, че нарушената разпоредба е тази на т.3 от Решение № 1600-ГФ/20.12.2017г. на КФН във вр. с чл.555, ал.1, изр.1-во КЗ във вр. с

чл.520, ал.1 КЗ, което кореспондира с описаната фактическа обстановка в АУАН и НП. Така поправената по реда на чл.53, ал.2 ЗАНН правна квалификация на нарушението е отстранила порока по чл.42, т.5 ЗАНН. Допуснатото в АУАН нарушение не може да бъде определено като съществено тъй като не е налице неяснота относно факта на извършването на нарушението, самоличността на нарушителя и неговата вина.

Така извършената поправка на правната квалификация на нарушението не представлява нарушение на правото на защита на санкционираното лице. Безспорно е обстоятелството, че ответникът по касационната жалба е застрахователно дружество и като такова осъществява дейността си съобразно нормите на Кодекса за застраховането. Съгласно чл.520, ал.1 от него всички застрахователи със седалище в Република България и застрахователите от трета държава, регистрирали клон по Търговския закон в Република България, предлагащи задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите и/или задължителна застраховка "Злополука" на пътниците, или застраховка по раздел I от приложение № 1, са длъжни да правят вноски в Гаранционния фонд в размер и по начин, определени съгласно този кодекс. Според чл.555, ал.1 КЗ Комисията по предложение на съвета на Гаранционния фонд или по своя инициатива определя с решение размера на вноските по чл.554, т.1 и срока за тяхното извършване като решението се обнародва в "Държавен вестник". Или в случая размера на задължението на застрахователя за м.март 2018г. и срока за изпълнението му е определен с Решение № 1600-ГФ/20.12.2017г. на КФН, обнародвано в ДВ, бр.5/2018г.

Случаят не представлява маловажен случай на административно нарушение по см. на чл.28 ЗАНН, тъй като не се характеризира с по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обичайните за този вид. Обстоятелството, че нарушението е първо е обусловило налагането на санкция в минимално предвидения от закона размер.

По изложените съображения следва обжалваното решение да бъде отменено, а вместо него да бъде постановено друго, с което наказателното постановление да бъде потвърдено като законосъобразно издадено.

При този изход на спора претенцията на касатора за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателна. Същото следва да бъде определено в размер на 80 лева, на основание чл.63, ал.5 ЗАНН, във вр. с чл.37, ал.1 ЗПП, във вр. с чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Водим от горното, Административен съд София-град, IX-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение от 05.02.2020г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 21-ви състав по НАХД № 5192/2019г. и вместо това постановява:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № Р-10-144/21.02.2019г., издадено от заместник-председателя на Комисията за финансов надзор, ръководещ Управление „Застрахователен надзор“, с което на ЗД [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 1000 лева за нарушение на т.3 от Решение № 1600-ГФ/20.12.2017г. на КФН във вр. с чл.555, ал.1, изр.1-во, вр. чл.520, ал.1 от Кодекса за застраховането.

ОСЪЖДА ЗД [фирма] да заплати на Комисията за финансов надзор сумата в размер на 80 /осемдесет/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

1.

2.